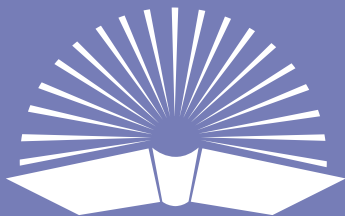

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
מצודע

myshliach.net

מצורע

לקו"ש חלק א' ע' 228 ואילך
מתורגם ללה"ק

בלבד היה ברור שיש כאן נס של הקב"ה בגלל עמו, אך כיון שנבקעו כל המימות שבעולם – יש מקום להסביר בצורה "הגיונית" שמקור הדבר בהתרחשות טבעית.

אופן זה של הנהגה עליונה הוא כדי שתהיה אפשרית הבחירה. ומשום כך ניתן מקום לטעות גם בנס גלוי גדול ביותר, וכמאמר רז"ל⁸: "כתוב! והרוצה לטעות – יטעה".

ה. וזו גם משמעותו של המאמר "בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים":

"מצרים" במובן של מיצרים וגבולים. הללו מופיעים בשני אופנים: (א) "מצרים דקדושה". כלומר, כשישנה הכרה באלקות, אלא שהיא מוגבלת בטעם ודעת והגיון, כדוגמת האמונה בשם "אלקים". סוג זה של "מצרים" מהווה שרש להתהוות הסוג השני: (ב) "מצרים דקליפה". שכחת האלקות לגמרי, ח"ו, עד כדי ירידה מטה מטה והשתקעות במ"ט שערי טומאה.

ד. כשם שנס, שאין לו כל מקום בטבע, נחשב בודאות למעשה הקב"ה ששינה את הטבע – כך גם כל הענינים הטבעיים.

כשמישהו רוצה לרמות את עצמו הריהו יכול לראות את הנס הגדול ביתר כתופעה טבעית. אפילו בנס קריעת ים סוף – שהוא אחד מן הנסים הגדולים ביותר עד כדי כך שחז"ל⁶ מתארים אותו כ"קשה" – ניתן מקום טעות ולומר שאין כאן נס.

מסופר במכילתא⁷, שבשעת קריעת ים סוף נבקעו כל המימות שבעולם (מלבד נהר פרת, כך נאמר באחד ממאמרי כ"ק אדמו"ר מוהר"ש). וזהו שנאמר "תפול עליהם אימתה ופחד" – כי בשעה שאומות העולם נוכחו בבקיעת המימות התחילו לשאול על סיבת הדבר, וכך נודע להם נס קריעת ים סוף ונפלה עליהם אימתה ופחד.

לאידך גיסא הרי מובן שהעובדה שכל המימות שבעולם נבקעו – נתנה מקום לטעות. לו היה נבקע ים סוף

או עד לטוב גלוי, כפי שהיה בנגעים, כאמור במדרש¹⁰ שע"י "ונתן את הבית" נמצאו "מטמוניות של זהב" שהטמינו הכנענים.

(משיחות ש"פ טהרה, תשי"ז)

ז. לפי האמור יובן גם מאמר רו"ל¹¹, "רוח צפונית אינה מסובבת", וטעם הדבר¹², – כדי להוכיח את הפלא שבבריאת שמים וארץ. לכשיבוא אי-מי ויכחיש את פלא הבריאה – יאמר לו: הראה את כחך ונסה להשלים את הרוח הצפונית. או אז יאלץ להודות בעובדת היות הבריאה רק פלא הבורא ית'.

מאמר זה טעון הבהרה: הכיצד תתכן המחשבה שאין פלא בבריאת העולם?

אלא שלאור המוסבר לעיל יובן הדבר: כדי לא לפגום בזכות הבחירה של הבריות – ניתנת מלמעלה הרשות ליצר לפתות ולהטעות, והוא, האומן הגדול בעבודתו, מצליח להחדיר באדם את הרעיונות המגוחכים ביותר, עד כדי הסברה המוטעית שאין כל פלא בבריאת שמים וארץ.

ח. מצד שני הרי עם שההעלם גדול ביותר עד כדי נתינת מקום לטעות כזאת – טמון בכל ענין גם גילוי אלקות. הקב"ה יוצר פרט מסוים בלתי מושלם שהנבראים בכוח עצמם אינם

ובזכות האמונה, שהיא אי-התחשבותם של בני ישראל בעניני העולם ותהפוכות הטבע כלל, כך שלא בענינים רוחניים בלבד – כי אם גם בענינים גשמיים, שבהם אין נראה, לכאורה, שוני בין בני ישראל לאומות העולם, להבדיל, "היו ישראל מצוינים שם",

– הביא הדבר להתגלות שם הוי' שלמעלה מהטבע, ומשום כך ליציאה ממצרים, ולא רק מ"מצרים דקליפה" כי אם גם מ"מצרים דקדושה".

ו. דבר זה רמוז גם בפרשת השבוע – בענין הנגעים.

הרמב"ם כותב⁹ ביחס לנגעים – נגעי בגדים ונגעי בתים – שאינם ממנהגו של עולם כי אם "אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", והוא מסביר בפירוט את סדר הופעת הנגעים: בתחלה היו "משתנות קירות ביתו" וכאשר לא הועיל הדבר – "משתנין כלי העור שבביתו" וכן הלאה.

– כשם שבענין הנגעים היה נראה בעליל וברור שאין הדברים מצד הטבע כי אם באים מלמעלה, כך האמינו בני ישראל שהכל בא מלמעלה בהשגחה פרטית, וכבנגעים יש בכל פרט כוונה מיוחדת, כגון להזהירם מן החטא וכו', ולאמתו של דבר הוא טוב, טוב נסתר,

הקב"ה בעצמו יביאנו אל ארץ טובה ורחבה, ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה, ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחת אחרון ש"פ תשי"ז)

י. בחדש ניסן מצויים כמה סוגי ענינים: ענינים שהם מדאורייתא, מדרבנן ומנהגים. מעיקרי חדש ניסן הוא – חג הפסח, כפי שהגמרא מסבירה את המשנה ש"באחד בניסן – ראש השנה לרגלים" כי הכוונה לרגל שבו – פסח¹⁶, ובפסח במיוחד מצויים הסוגים האמורים: דאורייתא, דרבנן ומנהגים.

בעבר היה קיים מנהג שלפני פסח היו שולחים הרבנים מצות שמורה ל"בעלי בתים" שלהם: מערכת מצות – כלומר, שש מצות – לשני הסדרים, או לכל הפחות, שתי מצות עבור כזית המצוה, כלומר המצה האמצעית.

טעם המנהג בפשטות היה – יצירת מקור הכנסה לרב. אבל בכך דאגו לענין עיקרי: קיימים הרי הרבה דינים ודקדוקים במצות מצוה¹⁷, ואין כולם בקיאים בהם או מסוגלים לקיימם. לפיכך סיפקו אותם הרבנים לבעלי הבתים, כדי שיצאו בודאי ידי מצוות מצוה.

מפני טעמים שונים, במקומות רבים, התבטל המנהג. אין נוגע עתה הדיון בטעמים מדוע התבטל המנהג. מה שברצוני לומר הוא, כי הנני

יכולים להשלימן. ומכאן עליהם להסיק לגבי הכלל כולו שהוא "בחיק הבורא".

כשם שזה בבריאת העולם, כך הדבר בהנהגת העולם, אם באופן נסי ואם באופן טבעי: אם האדם רוצה להתברך בלבבו ולזקוף את זכות הצלחתו לתהליכי הטבע או לכוחו ועוצם ידו שעשה לו את החיל הזה – וההעלמה וההסתרה שבבריאה נותנות מקום גם לזה – הריהו נתקל בפרט מסוים שהבורא הניחו בלתי מושלם ואין בכוח הנברא להשלימו. ההתבוננות בפרט זה מביאה לידי הכרה שהכלל כולו מקורו בברכת ה'.

ט. משום כך כשאדם רואה בפרט מסוים בעניניו שאינו ניתן להשלמה והצלחה בשום פנים – עליו להתחזק באמונתו ובטחונו בבורא, ואז ישלים הקב"ה גם פרט זה.

וכבחי הפרט – בחיי הכלל. כאשר נתקלים באחד מעניני הכלל, בפרט מסוים שאין כל אפשרות להשלימו – אין לנקוט בתחבולות שונות, כי אם להגביר את האמונה והבטחון בהקב"ה.

אז ישלים הקב"ה את ה"רוח הצפונית" – "מצפון תפתח הרעה"¹³ – והמ"ם תהא "סתומה" מכל הצדדים, רמז לגאולה העתידה¹⁴: לא יהא צורך בחסדי אומות העולם – חסד לאומים חטאת, שלגרמייהו עבדין¹⁵ – כי

נותנים לערוך סדרים כלליים (כבתי מלון וכדומה) – מובן שמסדרי הסדרים צריכים לעשות זאת.

וגדולה מעלת וסגולת מצות מצה, שהיא, כלשון הזוהר הקדוש, מיכלא דאסוותא ומיכלא דמיהמנותא (= מאכל הרפואה ומאכל האמונה)²¹, והרי אמונה היא יסוד כל המצוות והחיים בכלל²² – כי קיום המצוה כפי הצריך ובהידור – יתן חיות וקיום התורה והמצוות בכל השנה, שתהא שנת בריאות ברוחניות וממילא שנת בריאות בגשמיות.

(משיחת ש"מ ניסן תשי"ד)

מבקש, ולו יישר חילי הייתי מצוה – להנהיג שוב את המנהג שרבנים ישלחו מצות שמורה לבעלי בתים שלהם.

ולא רק רב, כי אם כל מי שיש לו השפעה – רב, שוחט, או שמש, אם יש לו מישוהו שכאשר ישלח לו מצות – ישתמש הלה ב"סדר" במצות ששלח לו – עליו לעשות זאת: לשלוח לו מצות, דוקא עגולות¹⁸, דווקא אפויות יד¹⁹, ודווקא – מצה שמורה²⁰, ומתוך כך תתקיים, ע"י מאות, ואולי ע"י אלפים, מישראל, מצוות אכילת מצה כפי הצריך, ובהידור. במקומות בהם

תורתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

מצורע

מתורגם ללה"ק

חֲדָשׁ נִסָּן הוּא הַחֹדֶשׁ שְׁבוּ יֵצְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.
כָּבֶד שְׁבוּעִים לְפָנָי הַיְצִיֵּאָה מִמִּצְרַיִם, בְּרֵאש־חֹדֶשׁ נִסָּן,
דִּבֶּר הַקֹּדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, עַל־מַגַּת שִׁימְסֵרוּ
לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי עָלִיָּהֶם לְהִתְכַּוֵּן לְקִרְאָת הַיְצִיֵּאָה מִמִּצְרַיִם.

מהי ההכנה ליציאת מצרים? – שבני ישראל יקבלו עליהם, עוד בטרם קבלו את התורה, לקיים מצוות ה', ובמיחד את המצוה של אותם ימים – קרבן הפסח. ואכן, עוד באותו היום קבלו בני ישראל עליהם, והחליטו לקיים את צווי ה'. כשהיו בעצומה של המצוה, בליל ט"ו בניסן בחצי הלילה, התרחשה הגאולה, ובני ישראל יצאו ממצרים לעבר הר סיני לקבלת התורה ולעבר ארץ ישראל.

'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים' – והגאולה מהגלות העכשווית תהיה באותו אופן שבו נגאלו אבותינו ממצרים. כיצד נתכונן אנו לקראת הגאולה הקרובה? – כמו במצרים, עוד בזמן הגלות, נקבל על עצמנו בהחלטיות ובשמחה לקיים את כל מצוות ה', ולהשתדל לקימון!

לילדי ישראל חלק חשוב בתהליך הגאולה. בקריעת ים סוף הם הכירוהו תחלה, הילדים ראו את כבוד ה' עוד לפני המבגרים. וכך תהיה גם הגאולה העתידה! ואכן, אנו רואים שבמצות קרבן פסח היה חלק לכל ילד, אפילו התינוקות הקטנים היו שותפים לקרבן.

בני ישראל, עוד בהיותם בגלות מצרים, כבר התכוננו לבנית המשכן, והביאו ממצרים קרשים מיחדים לבנין המשכן. גם בתרומות למשכן היה חלק אותו הביאו ילדים וילדות קטנים, מתחת לגיל בר מצוה.

כך גם היום: עוד בגלות עלינו להתכונן לבנין בית-

הַמְקַדֵּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, עַל-יְדֵי-כֶּף שְׁהִילָדִים, וְגַם הַמְבַגְרִים,
 יַעֲשׂוּ אֶת בֵּיתָם מִשְׁכַּן לַה' – וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם, שְׁהִבִית יְהִיָּה
 בֵּית יְהוּדֵי אֲמַתִּי, בֵּית כָּפִי שְׁה' רוֹצֵה שְׁיִהְיָה.

ראש-חֹדֶשׁ, הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בַּחֹדֶשׁ, הוּא הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַחֹדֶשׁ.
 כְּמוֹ הָרִאשׁוֹן שֶׁמְנַהֵל אֶת כָּל אַבְרֵי הַגּוֹף, כֶּן לְפִי רִאשׁוֹן-הַחֹדֶשׁ
 מְתַנְּהֵלִים כָּל יְמֵי הַחֹדֶשׁ. בְּרִאשׁוֹן-חֹדֶשׁ נִסָּן, שֶׁהוּא חֹדֶשׁ
 הַגְּאֻלָּה, הַקָּרִיב בַּמִּשְׁכָּן נִשְׂיָא שִׁבְט יְהוּדָה – נַחֲשׁוֹן בֶּן-
 עֲמִינָדָב.

מִי הִיָּה נַחֲשׁוֹן? – אוֹתוֹ יְהוּדֵי שְׁקַפֵּץ רִאשׁוֹן לְתוֹךְ הַיָּם,
 וְהַכֹּל קִפְצוּ בְּעַקְבוֹתָיו. נַחֲשׁוֹן לֹא נִבְהַל גַּם כַּאֲשֶׁר בְּנֵי-
 יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְקַפֵּים אוֹיְבִים, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר
 לְהִתְקַדֵּם לְקִרְאת הַר-סִינַי, וְאֵלּוּ לְפָנֵיהֶם נִפְרַשׁ הַיָּם הָעֵמֶק
 וְהָרָחֵב. נַחֲשׁוֹן לֹא נִבְהַל וְלֹא הִתְפַּעֵל מִמָּה שֶׁקּוֹרָה מְסֻבִּיב.
 הוּא קִפֵּץ לַיָּם, וְהַיָּם נִקְרַע לְשָׁנִים.

מִרִאשׁוֹן-חֹדֶשׁ נִסָּן, חֹדֶשׁ הַגְּאֻלָּה, נִלְמַד כִּיצַד לְהִתְכוּוֹן
 לְגְאֻלָּה. לְנִהוּג כְּמוֹ נַחֲשׁוֹן. לֹא לְהִבְהַל מִהֶסְבִּיבָה, וְלַעֲשׂוֹת
 – לְמַרְוֹת הַקְּשָׁיִים – בְּדִיוֹק מֵה שְׁה' אוֹמֵר!

(מעובד לפי שיחה ל'צבאות השם'
 נדפס ב'לקוטי שיחות' חלק כב עמ' 175–183)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
 התרגום באחריותם בלבד!

נס קריעת ים סוף היה נס נדיר במינו, ראשון מסוגו שאי פעם אירע. שידוד מערכות הטבע כשים סוף השוצף והגועש נחלק לשניים ובני ישראל עברו בתוכו ביבשה, בדרך המלך. אבל יש לנו סוד לספר לכם שאולי אתם פחות מכירים:

לא רק ים סוף היה זה שנחלק לשניים, כי אם כל הימים שבעולם יחד איתו. דבר זה עלול היה להביא לקולות שונים הטוענים כי לא התרחש כאן כל נס והכל היה בדרך הטבע. בעצם כל נס אם ממש מתקשים ומעוניינים לרמות, אפשר למצוא בדוחק הסבר טבעי.

יש נס אחד אבל, שכל הסבר שלא ניתן לו, גם מי שממש רמאי, או רוצה לעבוד על עצמו לא יצליח למצוא לו הסבר טבעי.

לנס הזה קוראים "הנגעים", עליהם מסופר בפרשת השבוע.

התמיהה:

למה זה באמת? במה מיוחד דווקא הזמן של פרשת השבוע בשביל שיתרחש כזה פלא גדול שלא היה כמותו וכדוגמתו בשום נושא

הפתרון:

האפשרות לרמות את עצמך ולספר שכל נס הוא בעצם דבר טבעי - מגיע רק כאשר אתה נמצא בתוך "מצרים" - מצרים וגבולים של האדם. כאשר יוצאים ממצריים הפרטיים ומתנהגים בצורה שלמעלה מדרך הטבע, אזי גם הקב"ה מראה הנהגה באופן כזה. וזו הסיבה שדווקא בפרשת השבוע שמגיעה כשבני ישראל במדבר אחרי יציאת מצרים, מובא סימן על יציאה מהמגבלות לגמרי.

גם אם לא רואים אותנו! - בל ימצא, ולכן אנחנו מנקים את הבית טוב טוב לפני פסח מכל החמץ שלנו... "סיכמה חניי ושלחה אותם לחדר השני, שם ראו הילדים איך לשים את הבצק מקמח ומים בלבד, ורידדו וחוררו את המצות בעצמם בשמחה רבה.

"איזה זכות יש לנו!" אמר שמוליק ממקומו ליד התנור, הוא הגיש לאבא את המצות שהילדים הכינו, ואבא הכניס לתנור ואפה אותם בזריזות.. "נכון מאוד! תחשוב שאם הרבי לא היה שולח אותנו לכאן לפרומוסקה, הילדים האלה וההורים שלהם לא היו יודעים על חג הפסח כמעט כלום..." אמר אבא והביט בקורת רוח בעשרות הילדים המאושרים שהסתובבו בבית חב"ד. "אשרינו ששלוחים אנחנו!!!"

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

כל הילדים ישבו על רצפת הבית חב"ד, חבושים בכובעים ולבושים בסינרים לבנים עליהם הכיתוב 'מאפיית המצות של הילדים!', וצפו בעיניים פעורות בחני השליחה, שסיפרה להם על יציאת מצרים ועל חג הפסח. "ילדים תכירו את דני" שלפה השליחה

דמות מצויירת של ילד חמוד שעומד בתוך חדר ילדים, "דני הוא ילד בגילכם שמאוד רוצה לנקות את החדר שלו לפסח! אבל הוא קצת מתבלבל.. מי רוצה לעזור לו?" כל האופים הקטנים הצביעו בתחנונים והילד המאושר שנבחר הגיע לקדמת הבמה ו'עזר' לדני לנקות את החדר שלו מכל חבילת ביסלי או פירור חמץ אחר.

"כל העבוד ליעקוב!" שיבחה אותו חני השליחה, "אתם יודעים ילדים אבל מה קרה?" אמרה בקול עצוב, "דני לא שם לב ולא בדק מספיק טוב... ומאחורי המיטה שלו הסתתרה לה חתיכה של עוגיה... האם מותר או אסור שהיא תשאר שם בפסח?" שאלה אותם, "אסור!!" כי זה בל יראה ובל ימצא!!" צעקו

הילדים בחדווה את מה שלמדו כמה דקות קודם. "נכון מאוד!" שמחה חני לראות שהילדים הפנימו את המסר, "בפסח אסור שיראו את החמץ שבבית-בל יראה, אבל גם אסור שיהיה שום חמץ ברשותנו

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

את גלילי הטישו יש לחתוך ולהכין לשבת מבעוד מועד. במקרה שאין טישו חתוך ונצרך לשימוש אישי מידי. ניתן לחתוך טישו מהגליל תוך הקפדה שלא לחתוך בסימונים המקווקים או אותיות אם ישנם.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קומבודיה

נושא / נושא

הבן החמישי

תמצאו אותנו!!

את הכיסא בנפש יהודית הומה.

ארבעה בנים. ועוד אחד.

כל שנה מחדש אנחנו פוגשים בהם בלילות חג הפסח. אין להם שמות בכלל, לא שמות פרטיים ולא שמות משפחה. אולם את הכינוי שלהם מכירים כולנו. הלא הם ה"חכם" ה"רשע" ה"תם" וה"שאינו יודע לשאול". מידי שנה הם מצטרפים אלינו לליל הסדר. "כנגד ארבעה בנים דיברה תורה". לכל אחד מהם שאלות משלו, כאלה שרק מבקשים לברר, אחר שמנסה להתריס וכאלה שיש צורך לשבת ולספר להם את הכול מהתחלה.

אבל דבר אחד משותף לכל אותם ארבעה: הם מגיעים ליל הסדר. אנחנו פוגשים אותם סביב השולחן. את הצעד הזה של לבוא ולהיכנס עושים הם מידי שנה גם עושים. אולי יש כאלה מהם שמתריסים, כאלה שיותר קשה לעבוד איתם, אבל סוף כל סוף הם בפנים. מרגישים חלק בלתי נפרד מההווי היהודי והקדוש של חג הפסח.

הרבי שלנו נשיא דורנו, גילה לנו בחלוקה השנים על ילד יהודי נוסף שקשור לליל הסדר. הבן החמישי. הוא לא חכם ולא רשע. לא תם ואחד שמתקשה מלשאול. הוא פשוט לא יודע שיש סדר. הוא מסתובב בעולם. מטייל. עוסק בהוויית חייו. מחפש את עצמו ואת נפשו וכלל לא מודע לנשמתו היהודית שנמצאת בפנים וזועקת ומשוועת לעזרה וסיוע.

הנקמה היהודית האמתית

היה זה לפני כחמישים שנה, בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי נשיא דורנו. יוזמה מבורכת עלתה אז השולחן בפני כמה וכמה גדולי ישראל ועסקנים יהודיים בארצות הברית. הרעיון היה להנציח את ששת מיליון הקדושים שנספו בשואה האיומה, על ידי שבכל בית יהודי בליל הסדר יציבו כיסא ריק מסביב לשולחן, שיזכיר לכולם את זכר הנרצחים על קידוש השם.

היוזמה הייתה מבורכת ומרגשת. רבים מגדולי ישראל נתנו לה את הסכמתם. הגיעו המארגנים לחצרו של הרבי וביקשו שגם הרבי יעודד את היוזמה, מה שוודאי יגרום לרבים נוספים לעשות אותה. כששמע זאת הרבי הגיב ואמר שאכן מדובר במהלך נחמד, אולם הנקמה הכי טובה לאותו צורר ישראל שרקם את השואה, והנקמה היהודית האמתית, היא רק כאשר ימלאו את אותם מיליוני כיסאות ריקים סביב שולחן הסדר, בילדים טהורים, ויהודים ששכחו קמעא מיהדותם. כאלה שלא תכננו לבוא ולהשתתף בליל הסדר.

אם לעילוי נשמת הקדושים, ובכדי לבצע את הנקמה האמתית, יגיעו אותם יהודים להשתתף בסדר החג - תהיה זו תשובת המשקל היהודית שכל כך הרבה נצרכת. אם הכיסא יישאר ריק, אולי יהיה פה סימן או זיכרון, אבל לא תהיה השלכה מעשית. הרבה יותר נכון וראוי למלאות

איזה "בן חמישי" קטן. ישנם רגעים במהלך היום שאנחנו "בנים חכמים", כאלה שנח להם לקיים את כל מה שמבקשים מהם ועושים זאת מתוך שמחה גדולה מבלי להתפעל מכלום. אצל כל אחד ישנם עיתים במקביל שההתנהגות קצת דומה אפעס ל"בן הרשע". ובנקודה הזו כמדומני שאין צורך או מקום להרחיב.

מה שמשותף לכל אותן התנהגויות הוא, שהכול בתוך המשפחה. זה מראה שיש עוד איזשהו קשר. כי כשאדם מתנגד למשהו, סימן הוא שהדבר נוגע לו ושייך אליו. שהרי אם לא כן, מה היה אכפת לו שצריך הוא להתנגד? הוא פשוט לא היה מתייחס. תתארו לעצמכם כשאתם רואים מישהו שלא קשור אליכם בכלל עושה משהו לא מתאים, זה יפריע לכם? לאו דווקא. כי לא שייך אליכם בכלל. כאשר מתעצבנים על משהו סימן שהדבר נוגע. אותו הדבר בדיוק בזמנים שבהם ה"בן הרשע" הוא זה ששולט בכל אחד מאתנו.

הכי קשה הם הפעמים שבהם, מה לעשות, אפשר למצוא בנו את ה"בן החמישי". הרגעים שבהם שום דבר לא מעניין. אדישות. לא מתריס ולא נהנה. פשוט לא שייך ולא יודע. מנותק. את החלק הזה שבתוך כל אחד ואחר מאתנו צריכים אנו לקבל על עצמנו בהחלטה טובה ואיתנה, להחזיר הביתה. לשולחן הסדר.

בהצלחה. חג פסח כשר ושמח.

את הבן החמישי הזה, כך צווה הרבי, עלינו לחפש בנרות ולהביא אותו אל שולחן הסדר. אסור לנו להתעסק רק בקרובים אלינו. אנחנו חייבים לצאת החוצה ולחפש את אותה נשמה יהודית אבודה ולהחזיר אותה אל שולחן אביה. זוהי הנקמה היהודית האמתית, הנכונה והטובה ביותר לנאצים הרשעים שניסו בכל כוחם לקעקע ולהשמיד את הזהות היהודית מעל פני תבל.

הסדרים הציבוריים שעורכים אלפי שלוחי הרבי, שמפוזרים בארצות פזורה, בכל מקום ומקום - כמות אגב שרק הולכת וגדלה משנה לשנה - זהו הניצחון האמיתי. הניסיון לתפוס בנקודות הכי רחוקות את אותם בנים חמישיים ולהביא אותם אל חיק היהדות וחג הפסח. ימי החג, חג החירות, הם הזמן המתאים ביותר להביא חרות לכל יהודי ויהודי, בדמות הנגשה של המנהגים היהודיים בליל הסדר ובחג הפסח כולו.

מובנת אם כן עד כמה חשוב הסיוע שלנו והעזרה הגדולה שלנו בבית ובמשפחה, בבית חב"ד עם ההורים והאחים, לדאוג לכך שליל הסדר הציבורי שמאורגן במקומנו יהיה באופן ובצורה הטובה ביותר. בדיוק כפי רצונו הקדוש של הרבי, ובעמדתו בימים הסמוכים ליום הבהיר י"א ניסן, יום הולדתו של הרבי, אין כל ספק שפעולות אלה גורמים נחת רוח גדול למשלח.

אצל כל אחד מאתנו.

למעשה, אם נתבונן בזה קצת, נוכל על נקל לגלות שגם בכל אחד ואחד מאתנו מסתתר לו

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

